

Kázání Bystřička, Růžďka 12.5.2019 **Kam kráčíš? Quo vadis?** (vstup 382)

Introit: *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. (Ezechiel 36,26)*

Píseň 161

Modlitba

Čtení: Jan 3, 1-8

Píseň 607

Text kázání: Koloským 3, 1-17

Bratři a sestry,

v povelikonočních týdnech přemýšlíme nad tím, jak by se měl v našich životech projevat Vzkříšený Kristus. A co to pro nás vlastně znamená, že Pán byl vzkříšen? Když takovou větu dnes řeknete nevěřícímu, tak si řekne, že *jsi starý blázen*, nebo nad tím mávne rukou a řekne, *no a co?* Ten, kdo však věří ve vzkříšení Ježíšovo, měl by se z toho neustále radovat. Když člověk ale obyčejně slyší nějakou radostnou zprávu, tak se poraduje, radost pak vyprchá a pak hledá jiné radosti. Co má tedy křesťan dělat, aby mu vzkříšení Kristovo bylo radostí trvalou?

Tím prvním předpokladem je to, co jsme četli v listu Koloským: **Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.** Jinými slovy to znamená, že člověk, aby mohl přijmout od Boha nový vzkříšený život, aby v člověku žil vzkříšený Kristus, musí zemřít svému starému způsobu života. To se u mnohých z nás stalo ve chvíli, kdy jsme uvěřili v Ježíše jako svého Pána a Spasitele. Ve chvíli, kdy jsme mu v modlitbě odevzdali svůj život a rozhodli se jej následovat. Tehdy se stalo to, co je psáno u proroka Ezechiele: **A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.** Tomuto okamžiku se říká znovuzrození. Tak jak říká Ježíš Nikodémovi: „...nenarodí-li se kdo znovu (shůry), nemůže spatřit království Boží.“ A právě to slovo shůry zaslubuje to, že to není jenom jaksi mé rozhodnutí, ale že je to Bůh, který se k tomu přiznává, dotýká se nás a promění, zapečetuje nás **pečetí Ducha svatého.** V té chvíli člověk poprvé může „spatřit“, nebo zakusit Boží království. Avšak když Nikodémovi odpovídá podruhé, tak říká: „...nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.“ Zde se mluví o vejítí do Božího království a od člověka, který uvěří, se předpokládá, že se nechá ve jméno Ježíše Krista pokřtít. Bůh se pak k tomu přiznává, že jej naplňuje svým Duchem. To je tedy prvním předpokladem. Abychom mohli prožívat radost ze vzkříšení, potřebujeme zemřít, přijmout nový život, přijmout Ducha Kristova, jímž je Duch svatý. Duch plný života a vzkříšení. **Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho,** píše Pavel v listě Římanům.

My křesťané, ač s Duchem Kristovým, stále jsme však lidé. Lidé tělesní se svými slabostmi a pokušeními. Takže se nám mnohokrát stane, aniž bychom si to uvědomili, že najednou přemýšlíme přízemně. Místo toho, abychom *směřovali do Božího království, tak směřujeme k pozemským věcem.* Apoštol Pavel nás však vybízí k opaku: **Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem.** To mě vede k zamyšlení, abych si neustále kladl otázku: *Směřuji svůj život skutečně do Božího království? A jaký je vlastně můj životní styl? A je tedy Pán Ježíš skutečně Pánem mého života? Ptám se na jeho vůli, na jeho plán pro mne? Anebo si jdu svou cestou a beru jen to, co se mi z Božího slova hodí?* Když jsem se nad tím zamýšlel, tak jsem si říkal, jestli po mne Pán Ježíš chce, abych se během dne několikrát ptal, jestli mám jít doprava, nebo doleva. Anebo jestli se někdo na modlitbách např. ptá: *Pane, co mám dnes vařit na oběd?* Jestli není lepší se zeptat svého muže ☺. Možná to tak ale někdo dělá a modlí se za vedení úplně ve všem, a já nevím, jestli má mít můj obdiv, nebo jestli už to není až moc radikální. Osobně si myslím, že nám Bůh dal rozum, a že mnohé praktické věci můžeme dělat dle vlastního uvážení a v souladu s Božím Slovem a taky třeba na základě vlastní zkušenosti. A že když se tedy bavíme o tom **směřování,** tak se to týká spíše životního stylu. Žijeme si své dny pozemského života a ty jsou z duchovního pohledu někdy lepší a jindy horší. Někdy jsme horlivější, někdy unavení, vlažnější. Někdy se modlíme, jindy méně, nebo vůbec. Jednou jdeme do kostela, občas třeba ne. Pokud je něco sem tam a občas, pokud jsme někdy slabí, jistě na to máme právo. Pokud jsme ale slabí pořád, pak už to o něčem svědčí. Pokud se někdy poveseším nějakou zábavou, proč ne. Ale pokud se mi zábava stane životním stylem, to už pak je na pováženou.

Každý člověk žije nějakým životním stylem. Někdo si organizuje čas tak, aby co nejméně dělal a měl co nejvíce zábavy. Jiný si organizuje čas podle toho, kdy je modlitební, biblická, bohoslužby. Někdo přemýšlí o svém životě tak, že chce celým svým životem oslavit Pána Ježíše. Další se vnímá

jako služebník Ježíše Krista. A jiný je v jednom kuse reptající, nevděčný, bojující proti všemu a všem. Ten životní styl je o rozhodnutí. Jaký chci být a kým chci být. Jaký je tvůj životní styl? A kam směřuješ?

V tomto týdnu jsem měl s klienty z Azylového domu poradu a v podstatě jsem jim dával kázání. *Mnozí jste sem přišli, když jste byli v nouzi, byli jste za to vděční, děkovali jste nám. My tuto službu pro vás neděláme z touhy, abyste nám byli vděční, a neočekáváme to. Ale to, že teď jenom reptáte a nadáváte na nás, kteří to s vámi myslí stále dobře, to, že jste nevděční, to je vaše věc. Jenom nedokážu pochopit, jestli se vám to líbí být nevděční, nespokojení a nadávající. Vy jste se rozhodli být nevděční, ale to není dobrá cesta.* Ano, bratři a sestry, i nevděčnost je životním stylem. Ale není to jen toto. Může to být cokoli, pro co se rozhodneme, čemu se otevřeme a pak to žijeme a vyznáváme. Místo toho, aby naším životním stylem a průvodcem byl Ježíš Kristus, abychom hledali jeho tvář a otevřeli své srdce k naplnění a vedení Duchem svatým, často se vracíme do své tělesné přirozenosti a uctíváme to, co si žádá naše tělesnost. *Na počátku stojí touha, ta přeroste v čin, když to pokračuje např. každý den, z činů se stává zvyk a ze zvyku se pak stane životní styl. Ten má ale svůj směr a cíl. Kam nás tedy zavede?* Tuto jednoduchou rovnici můžeme vztáhnout na dobré i zlé. Mám-li touhu po Bohu, hledám ho, stane se mi to dobrým zvykem např. ranní chvíle s Bohem, modlitebni, bohoslužby, služba potřebným atp. Ovšem platí to i opačně. **Žádostivost počne a porodí hřích.** Je-li to v mém životě zvykem a stane-li se to mým životním stylem, pak je tu otázka, kam tedy směřuji? Křesťanův životní styl by měl být naopak to, co píše dále Pavel: **Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou.** U proroka Zacharjáše v 5. kapitole je zmínka o nádobě, ve které je pod oloveným víkem ženština jménem **Svévole**. Démon. Je to takový obraz. Ona chce jít ven, vylézá, ale posel nakonec přibouchne víko a ven ji nepustí. To je to naše staré, sobecké a pyšné lidství. Chce se drát na povrch, aby v našem životě opět vládlo. My ho však máme přibouchnout, držet pod víkem, umrtvovat právě Duchem Božím, kterého nám dal Bůh. Ta žena je pak přenesena v té nádobě do oblasti Šineáru, kde jí je dokonce **vystavěn pomník**. Tzn., že ji tam lidé uctívají, je jejich životním stylem. Dělat si, co chci. Shodou okolností Šineár je místo, kde byla postavena i pyšná Babylonská věž. Jsou na světě místa, kde se uctívají jiní bohové, ale jsou také místa, kde se uctívá moc peněz, nevázanost, síla, rozkoš a já nevím, co ještě. Apoštol Pavel dále říká: **Ale nyní odhodte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst.** I tohle je mnohých lidí životní styl. Být v jednom kuse našťvaný, hádavý, nebo pomlouvačný. My křesťané jsme naopak vyzýváni, abychom **svlékli ze sebe starého člověka i s jeho skutky a oblékli nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.** Já jsem tedy ten, který se rozhoduje, zda vysvěčů starého nespokojeného a nevděčného člověka a oblečů toho nového v Kristu. Apoštol Pavel píše, co všechno si máme obléci: **Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost.** To je jako oblek, košile, vesta, kvádro, nebo šaty. Tak jak se člověk rozhoduje, co si ráno obléká, tak se můžeme rozhodnout, co budeme nosit, žít a vyznávat. Kéž je to Kristův oblek! Nevěřící člověk takové možnosti nemá, ale křesťan ano, neboť má Ducha svatého. Proto by křesťan měl chodit v oblečení nového člověka. A nejen to! **Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční.** Tady máme tu vděčnost, pokoj a především lásku. Bez ní tento oblek nedrží. Jestliže se tedy rozhodnu, že budu vděčný, že budu odpouštět, pak budu mít pokoj i lásku. Polož tedy závěrem každý sám sobě otázku: *Jaký je tvůj životní styl? Takový jaký je tvůj životní styl, takové je tvé uctívání.* Je-li to vděčnost Bohu, radost ze vzkříšení, máme-li lásku, pak je to dobře, je-li to něco jiného, mělo by nás to vést k pokání. Ke změně životního stylu. K obnově a novému rozhodnutí. Amen píseň 500 modlitba píseň 621

Slovo poslání: Človče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys byl přímý, a milosrdný a abys pokorně chodil se svým Bohem. (Micheáš 6,8)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 485

